

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šestopisna peti-
vratna 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju dajo se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 125.

V Ljubljani v torek, 29. julija 1884.

Tečaj I.

Vabilo na naročbo.

S 1. avgustom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponovijo, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pasku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Za Ljubljano:

na mesec	gld. — 50
do konca septembra	1—
„ „ decembra	2-50
za donajanje v hišo vsak mesec 9 kr.	

Po pošti:

na mesec	gld. — 85
do konca septembra	1-70
„ „ decembra	4-20

O londonski konferenci.

Skoro bode tega sedemdeset let, odkar je duhoviti zbadljivec princ de Ligny svojo sodbo o sijajnem dunajskem kongresu izrazil v dovtipu: *Le congrés danse, mais il ne marche pas*, „Kongres pleše, pa naprej ne pride.“ Ne znamo, če so denašnji diplomatje še tako lehkonomi, kakor njih predniki iz Napoleonove dobe, dvojimo tudi, da je bila uprav tropična vročina preteklega tedna baš najugodnejše vreme za plesne zabave, ali toliko je gotovo, da londonska konferenca, katera bi imela rešiti zamotane egipčanske zadeve, gledé počasnosti in brezvspešnosti daleč prekosi vse jednake shode državnikov, kar jih pozna po vestnica ter razpravlja veliki strokovnjak narodnega prava, učenjak v ruski službi, Martens.

In vender bil je ves svet tega mnenja, da bode konferenci delo šlo urno izpod rok. Odkar sta se najbolj interesovani velevalsti, Angleška in Francoska, dogovorili o po-

litični strani egipčanskega vprašanja, ni nihče več pričakoval toliko protivja v finančnih zadevah. Baš v tem oziru pa so se pokazale skoro nepremagljive težave, in dandanes še je absolutno nemogoče, uganiti, kako se bode razmotala zmedena ta stvar.

Nasprotje je nastalo med Angleško in drugimi evropskimi velevalsti zlasti iz dveh razlogov. Egipčanskim upnikom ne ugaja Gladstonova namera, znižati obresti egipčanskega državnega dolga, zastopniki drugih držav se pa vrh tega ne ujemajo z normalnim budgetom, katerega predlaga Angleška za državo ob spodnjem Nilu.

Kar se tiče obrestij državnega dolga, je pač toliko res, da se sedanje gospodarstvo v Egiptu nikakor ne vjema z ravnotežjem v državni upravi. Videti je, da so se zopet povrnila nadloge, s kojimi je ob Mojzovem času Bog kaznoval in tepel vbogo deželo faraonov. Arabijev upor, bombardement aleksandrijskega pristanišča, angleška osvojitve, potem grozovita kolera, krvava ustaja v egiptovskem Sudanu in Mahdijeve zmage — to je preveč tudi za bogato deželo in nikdo se ne more čuditi, da Egipt ne premore več obrestij za državni dolg, katere je sicer zmoglo brez posebnega napora. Z novimi davki se tudi nič več ne dá izsesati v bogemu trpinu, egipčanskemu felahu, in angleški predlog meri celó na to, da se tudi gruntni davek v Egiptu zmanjša za 500 000 angl. funtov (okolo 5 milijonov gl. avstr. velj.) na leto. A upniki o obrestni redukciji ničesar nečejo slišati. Oni po vsej pravici trdijo, da so finančne nezgode egipčanske večidel provzročene po brezobzirni angleški politiki. In v istini celó vojaški krogi priznavajo, da je bilo uničenje cvetočega trgovinskega mesta Aleksandrije z vojaškega stališča neosnovano in nepotrebno. Ako so tedaj Angleži sami zakrivali neugodni položaj egiptovskih financ, zakaj bi potem drugi upniki imeli plačevati troške angleškega nasilstva? Tako argumentuje Francoska, katera je s svojim kapitalom zadeta v prvi vrsti, tako Nemčija, ki ima tudi okolo 300 milijonov mark

naloženih v egipčanskih državnih papirjih, in celó med Angleži upirajo se denarni mogotci redukciji egiptovskih obrestij. V tem oziru so baš angleški kapitalisti od nekdanj posebnosti občutljivi. Uže dolgo časa obstoji na Angleškem poseben odbor, tako zvani *Council of foreign bondholders*, kateri ima zastopati pravne koristi britanskih upnikov nasproti onim državam, katere nameravajo kratiti njih pravice. Na londonski borzi se papirji take države, katera je oškodovana svoje upnike, niti več ne kotirajo. In sedaj hoče Gladstonova politika z istim sredstvom, s zmanjšanjem obrestij urediti državne finance od angleškega vpliva zavisnega Egipta, baš v tem trenutku, ko se od denarnega trga z nova zahteva egipčansko posojilo v znesku 80 milijonov goldinarjev!

Tudi normalnemu proračunu, kakor ga je sestavila Gladstonova vlada za Egipt, ugovarjajo z mnogih strani. Poudarjajo, da je Angleška v tem oziru premalo nepristranska ter da se uprava nilske države ne sme meriti po sedanjem, čisto izrednem položaji. Iz vsega se tedaj razvidi, da bode Gladstone moral odjenjati in važne koncesije dati drugim velesilam, sicer je uže sedaj gotovo, da londonska konferenca ne bode imela zaželjenega vspeha.

Priznavati moramo, da mi v Avstriji nimamo toliko opravičenih vzrokov, protiviti se politiki voditelja angleške politike gledé Egipta, kakor Francozi ali Nemci. V Egiptu imamo sicer zastopati važne interese trgovinske, a naš kapital ni nikdar posebne vloge igral tam doli na nilovem bregovju. Precej hladnokrvno si tedaj lahko ogledamo diplomatično intrigovanje pri zelenih mizah londonske konference ter preračunamo, kake posledice da bodo imele te razprave na položaj Gladstonovega kabineta. Naše mnenje v tem oziru je, da bi pač nevspeh britanskega premiera gledé konferenčne politike v vsakem drugem slučaju strmoglavlil njega in celo whiggistično ministerstvo. Toda dandanes je položaj bistveno spremenjen na britanskih

Listek.

Meni gre maščevanje.

(Dalje.)

Zora podá teti pisemce. Teta ga hlastno odpre in bere:

„Moja gospodičina! Vi ne marate zame — dobro, zahvaljujem se Vam. Oslepljen od mladostne strasti nisem opazil, da dobim sušično ženo in da si vso prihodnost ogrenim. Ker ste se branili, z menoj zakonovati, storili ste mi uslugo, katero vrniti Vam se dolžnega čutim. Na mojo zdravniško, pošteno besedo Vas zagotavljam, da dóbe 25 let ne bode te dosegli. Ker bi Vam ali Vašemu očetu po okolnostih ta resnica koristiti mogla, Vam je nisem hotel prikrivati. Spoštljivo Milan.“

„To je lopovsko, barbarsko, norsko!“ klikne teta vsa vznemirjena, ki se pa hitro vpokoji. — „Razjarjenost je tega neomikanca oslepila, kaj oslepila, vbesnila ga je. Zora,

vidiš, to je smešno žuganje, in take malenkosti in nevrednosti jemlješ ti za res?“

Zora pobesi pogled ter dé: „Teta, to prorokovanje se bo izpolnilo!“

„O, tega mi pač ne govori. Sém pojdi, bodi močna, samostojna, malo pomisli! Misliš li, ko bi bila Milanu podala roko, da bi bil res prorokoval kaj takega. Pojdi, pojdi, ni družega, ko dejanje divjega, nespodobnega maščevanja.“

Zora ni znala na to ničesar odgovoriti. Zamisli se v dvojiljive misli.

„Govori tedaj!“ sili teta. „Reci mi, da se kesaš, da si s tako nespametnim in hudobnim pismom se dala prestrašiti. Očetu si ga li uže pokazala?“

„Tega se bom pač varovala. Moj oče so živahni in ta človek je hudljiv. Ne, raje bom sama trpela; pripravljala se bom; prav pa ima vender.“

Dekle začne hudo jokati.

„Zora, ti me strašiš“, dé teta, zdaj res preplašena. „Bodi pametna. Neumno to žuganje se ne bo nikoli izpolnilo.“

„Tega ne vem, čutim pa, in te misli se

ne morem znebiti. Umreti, oh, umreti, očeta samega pustiti — oh, ta misel me grozno muči.“

Umolkne za trenotek, na to pa nadaljuje: „Tako bom nesrečo nosila sama. Gospodu od G. sem uže rekla, da se ne bom nikdar možila.“

„Je li res tako misliš?“

„Res, teta. Sicer imam pa tudi dolžnosti do svojega očeta, njega nečem zapustiti, njemu hočem posvetiti ostanek mojega življenja.“

„Zora, ti blodiš, če tako govoriš, če si uničiš vso prihodnost zaradi zlovoljnega žuganja zdravnikovega.“

„Grozen je, ali zdravnik je, in pa spreten zdravnik, to ste sami potrdili; ne bil bi govoril tako gotovo o mojem stanju, ko bi tega ne vedel.“

Zastonj je teta poskušala na nji vso svojo zgovornost, da bi jo pridobila za svojo misel; ničesar ni opravila pri Zori in pustiti jo je morala nepotolaženo, vender pa je upala, da čas jo bo ozdravil.

(Dalje prihodnjič.)

